

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.945 van 2 oktober 2000
in de zaak A. 91.286/IX-2330.**

In zake : Ludovicus LOOS,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Financiën.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Ludovicus LOOS, assistent van financiën bij de Administratie der douane en accijnzen, op 26 april 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 8 maart 2000 waarbij hem het recht wordt ontzegd om zijn aanspraken op bevordering en op verhoging van wedde te laten gelden en zijn wedde wordt verminderd tot 80 % met ingang van 22 maart 2000;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 september 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROLLIER die, loco advocaat E. BREWAEYS verschijnt voor verzoeker, en van inspecteur J. DE VLEESCHOUWER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel kan berokkenen;

1. Overwegende dat verzoeker met betrekking tot de eerste voorwaarde in een eerste middel aanvoert dat de bepalingen van artikel 3 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende de schorsing van rijksambtenaren in het belang van de dienst werden geschonden doordat tot de bestreden vermindering van wedde werd beslist nadat hij reeds strafrechtelijk was veroordeeld terwijl krachtens genoemd artikel een weddevermindering

slechts kan worden uitgesproken wanneer en zolang hij strafrechtelijk werd vervolgd;

2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat volgens het genoemde artikel 3 er ook tot vermindering van wedde kan worden overgegaan wanneer de ambtenaar tuchtrechtelijk wordt vervolgd wegens een ernstig vergrijp waarbij hij op heterdaad is betrapt of waarvoor er afdoende aanwijzingen bestaan en dat aangezien op 23 maart 1999 opdracht is gegeven een tuchtprocedure tegen verzoeker te starten en hem op 8 oktober het definitieve tuchtvoorstel is betekend, is de bestreden beslissing genomen nadat de tuchtprocedure was aangevat;

3. Overwegende dat artikel 3, eerste lid, van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende de schorsing van rijksambtenaren in het belang van de dienst in zijn eerste lid luidt als volgt :

"In afwijking van artikel 101 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937, kan de Minister de ambtenaar het recht ontzeggen om zijn aanspraken op bevordering en op bevordering in zijn weddeschaal te doen gelden en zijn wedde verminderen, in de volgende gevallen :

- 1° wanneer de ambtenaar strafrechtelijk vervolgd wordt;
- 2° wanneer de ambtenaar tuchtrechtelijk vervolgd wordt wegens een ernstig vergrijp waarbij hij op heterdaad is betrapt of waarvoor er afdoende aanwijzingen zijn.";

dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen er een tuchtprocedure tegen verzoeker liep wegens de feiten waarvoor hij strafrechtelijk was veroordeeld, dat het hier gaat om een ernstig vergrijp waarvoor er voldoende aanwijzingen zijn; dat indien de vermindering van wedde alleen mogelijk is in de hiervoor weergegeven gevallen dan is dat omdat men deze maatregel heeft willen reserveren voor de gevallen waar er

voldoende aanwijzingen zijn dat de ambtenaar op degelijke gronden van een ernstige tekortkoming wordt verdacht; dat een van de aanwijzingen daartoe een gerechtelijke vervolging is die toch doet vermoeden dat de kans groot is dat er iets ernstigs ten laste kan worden gelegd van de ambtenaar; dat dit vermoeden een zekerheid wordt als de gerechtelijke vervolging tot een definitieve veroordeling leidt en dat indien er reeds een veroordeling is tussengekomen a fortiori de voorwaarden om een vermindering van wedde op te leggen vervuld zijn; dat dit middel derhalve niet ernstig is;

4. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel aanvoert dat de redelijke termijn werd geschonden; dat hij hierbij stelt dat de verwerende partij het strafonderzoek en de tuchtprocedure niet genoeg opgevolgd heeft; dat zij wist dat verzoeker reeds vanaf september 1996 was aangehouden, dat hij op 11 juli 1997 werd ondervraagd en dat hij bij ministerieel besluit van 28 september 1998 geschorst werd in het belang van de dienst om reden van zijn aanhouding; dat zij ook pas op 12 maart 1999 kennis heeft gekregen van het vonnis van 13 januari 1998 terwijl alle vonnissen onmiddellijk na hun uitspraak ter registratie worden aangeboden aan het ministerie van Financiën ter inning van de boete en de kosten en dat er geen enkele aanvaardbare reden bestaat waarom er meer dan drie jaar sinds de feiten moest worden gewacht vooraleer de weddevermindering op te leggen;

5. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat voor zover het vonnis waarbij verzoeker werd veroordeeld ter registratie werd aangeboden dit viel onder het beroepsgeheim van de ambtenaren van de Administratie van de registratie die daarover geen inlichtingen mochten meedelen aan andere administraties, tenzij inlichtingen van fiscale aard waaronder de

veroordeling niet valt en dat die ambtenaren bij de invordering van de geldboeten niet optreden als ambtenaren van het ministerie van Financiën maar wel als uitvoeringsagenten van de procureur des Konings; dat zij op geregelde tijdstippen bij de gerechtelijke overheid heeft geïnformeerd naar het verloop van de zaak en dat het voorstel voor het nemen van de bestreden maatregelen aan verzoeker reeds werd voorgelegd minder dan een maand nadat de Administratie in kennis werd gesteld van verzoekers veroordeling en dat als die maatregelen uiteindelijk pas op 8 maart 2000 werden opgelegd dit uitsluitend verband houdt met de door verzoeker ingeroepen beroepsprocedure en de ter zake na te leven formaliteiten met het oog op de vrijwaring van zijn rechten;

6. Overwegende dat de redelijkheid van de termijn beoordeeld moet worden in functie van de concrete gegevens van de zaak en inzonderheid rekening houdend met de moeilijkheidsgraad van het dossier en de houding van de betrokken partijen;

7. Overwegende dat verzoeker het onredelijke van de termijn, die de verwerende partij nodig gehad heeft om tot een besluit te komen, ziet in het feit dat de verwerende partij reeds vanaf september 1996 wist dat verzoeker was aangehouden, dat hij op 11 juli 1997 werd ondervraagd en bij ministerieel besluit van 28 september 1998 geschorst werd in het belang van de dienst om reden van zijn aanhouding; dat zij ook pas op 12 maart 1999 kennis heeft gekregen van het vonnis van 13 januari 1998 terwijl alle vonnissen onmiddellijk na hun uitspraak ter registratie worden aangeboden aan het ministerie van Financiën ter inning van de boete en de kosten; dat er volgens haar geen enkele aanvaardbare reden bestaat waarom er meer dan drie jaar sinds de feiten moest

worden gewacht vooraleer de bestreden beslissing te nemen;

8. Overwegende dat verzoeker op 6 september 1996 in de luchthaven van Zaventem door de rijkswacht wordt opgeleid en dat luitenant-kolonel TEMPELS, commandant van de rijkswacht op de nationale luchthaven op 9 september mondeling heeft bevestigd dat hij beschuldigd wordt van medewerking aan drugsmokkel en dat zijn aanhouding door de onderzoeksrechter bevestigd is; dat op 16 september 1996 door de verwerende partij opdracht wordt gegeven om hem te verhoren met het oog op een "schorsing in het belang van de dienst"; dat dit door de onderzoeksrechter niet wordt toegestaan en dat de verwerende partij bij brief van 24 september 1996 toelating tot verhoor vraagt aan de procureur des Konings te Brussel, dat die vraag wordt herinnerd op 13 november 1996 en 24 februari 1997; dat de procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel aan de verwerende partij bij brief van 4 april 1997 de toelating tot verhoor geeft; dat verzoeker wordt uitgenodigd voor het verhoor op 24 juni 1997; dat hij opnieuw wordt uitgenodigd voor 1 oktober 1997; dat dit verhoor wordt uitgesteld en dat verzoeker verhoord wordt op 21 oktober 1997; dat hij tijdens dat verhoor verklaart dat hij in de val gelokt is en uit vrees voor zijn leven verplicht is geweest zijn medewerking te verlenen aan de hem ten laste gelegde strafbare feiten; dat verzoeker vervolgens bij ministerieel besluit van 28 september 1998 in het belang van de dienst wordt geschorst met ingang van 3 november 1997; dat de verwerende partij hierop met het oog op het nemen van maatregelen op tuchtgebied bij brief van 30 september 1998 aan de procureur des Konings te Brussel vraagt welk gevolg aan verzoekers zaak is gegeven of gegeven zal worden; dat die brief wordt herinnerd op 26 januari 1999; dat de procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel bij

brief van 16 februari 1999 vervolgens aan de verwerende partij vraagt welke verzoekers toestand is na zijn veroordeling op 13 januari 1998; dat de brieven van 30 september 1998 en 26 januari 1999 gericht aan de procureur des Konings te Brussel klaarblijkelijk op 2 maart 1999 nog steeds niet beantwoord waren en dat de verwerende partij vermoedelijk op 12 maart 1999 een copie ontvangt van het voor verzoeker in kracht van gewijsde gegane strafvonnis van 13 januari 1998 waaruit blijkt dat verzoeker veroordeeld is tot een gevangenisstraf van 5 jaar en tot een geldboete van 2.000.000 frank wegens mededaderschap aan invoer van ongeveer 86 kg cocaïne; dat verzoeker op 2 april 1999 ter kennis wordt gebracht dat de verwerende partij van plan is om bij toepassing van artikel 3 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende de schorsing in het belang van de dienst zijn wedde te verminderen tot tachtig procent en hem het recht te ontzeggen zijn aanspraken op bevordering en op verhoging in wedde te doen gelden; dat hij in dat verband wordt uitgenodigd om zijn dossier in te zien op 28 juni 1999 om voor de raad van beroep te verschijnen; dat hij het dossier inziet op 16 juli 1999; dat de departementale raad van beroep op 18 november 1999 een voor verzoeker ongunstig advies geeft;

9. Overwegende dat aldus vastgesteld wordt dat de verwerende partij reeds meer dan een jaar diende te wachten om verzoeker zelf te kunnen verhoren en dat dit begrijpelijk is aangezien verzoeker zelf heeft verklaard dat de gerechtelijke overheid het vermoeden had dat nog andere douaniers in de zaak betrokken waren; dat uit het door de procureur des Konings medegedeelde strafvonnis blijkt dat verzoeker zijn medewerking heeft verleend aan een internationale handel tussen Brazilië, België en Nederland van "niet onaanzienlijke hoeveelheden cocaïne", hetgeen kan wijzen op een grootschalig gevoerd

gerechtelijk strafonderzoek; dat verzoeker tijdens het voornoemde verhoor ook verklaard heeft dat hij in de val gelokt is en gehandeld heeft uit vrees voor zijn leven zodat de verwerende partij die geen kennis heeft van de inhoud van het strafdossier te dezen redelijkerwijze om die reden de uitslag van het strafproces vermocht af te wachten en te verkiezen niet vooruit te lopen op de uitslag ervan; dat die later afgelegde verklaring van verzoeker evenwel niet schijnt te stroken met de termen zelf van het strafvonnis en met de door de strafrechter opgelegde strafmaat en dat die niet overeenstemming uitsluitend te wijten lijkt aan de door verzoeker aangenomen houding om zijn daden ten overstaan van de verwerende partij te verantwoorden; dat verzoeker op 28 september 1998 in het belang van de dienst werd geschorst met ingang van 3 november 1997 en dat de verwerende partij reeds op 30 september 1998 de vraag richt tot de procureur des Konings te Brussel om te weten welk gevolg aan de strafzaak is gegeven of zal worden gegeven; dat het veroordelend vonnis van 13 januari 1998 bij de ontvanger van registratie en domeinen op 20 januari 1998 werd aangeboden maar niet geregistreerd werd zodat op het eerste gezicht niet kan worden aangenomen dat de verwerende partij ingevolge de door de wet ingestelde medewerking van de administratie van de registratie en domeinen aan de uitvoering van strafrechterlijke veroordelingen door de inning van de geldboeten en de kosten van een strafprocedure geacht moet worden vroeger dan op 12 maart 1999 op de hoogte te zijn geweest van dat vonnis; dat de verwerende partij derhalve gelet op de hiervoor besproken gegevens niet onredelijk lang heeft getalmd om de bestreden beslissing te nemen; dat ook dit middel niet ernstig is;

10. Overwegende dat aldus aan een van de voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die

vaststelling volstaat om verzoekers vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee oktober 2000, door :

de H. L. HELLIN, staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Mevr. V. WAUTERS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

L. HELLIN.